

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa M. z siedzibą w M. (Niemcy)
przeciwko N. S.A. w W.
z udziałem Nadzorcy Sądowego P. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 10 października 2014 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez

zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa, nie zaś zapewnienie stronom dodatkowego środka odwoławczego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.).

Wprawdzie skarżąca odwołała się do przesłanki wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego kwestii, czy strony mogły w sposób dorozumiany przedłużyć okres obowiązywania umowy o współpracy w przypadku zawarcia przez strony *pactum de forma* pod rygorem nieważności w zakresie czynności prawnych modyfikujących postanowienia umowy o współpracy, niemniej - w ocenie Sądu Najwyższego - przesłanka ta (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) w niniejszej sprawie nie występuje.

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 nie publ.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07 - nie publ. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, nie publ.).

Zarówno sposób sformułowania zagadnienia prawnego, jak i jego uzasadnienie, nie spełniają powyższych wymagań wypracowanych przez judykaturę; sprowadzają się do podjęcia polemiki z ustaleniami faktycznymi i wywodem prawnym Sądu drugiej instancji. Należy zauważyć, że podstawę zaskarżonego wyroku stanowi ustalenie, iż w sprawie doszło do zawarcia w sposób dorozumiany nowej umowy o treści odpowiadającej poprzedniej umowie, a nie do zmiany postanowień poprzedniej umowy z naruszeniem *pactum de forma*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

r.g.